

Gabriel Rufián: “Una llista unitària entre el PDeCAT i ERC li regalaria l’alcaldia de Barcelona a Ada Colau”

Pocs polítics aixequen tantes passions com Gabriel Rufián (Barcelona, 1982). O l'estimes o l'odies, però resulta difícil trobar un terme mitjà. Amb un lideratge forjat entre l'activisme a les xarxes socials i la societat civil sobiranista, el fenomen Rufián va caure com una bomba enmig del Congrés. Ara, el número 1 d'ERC a Madrid passeja les seves opinions contundents pels platós de mig Espanya. Diu que la seva obsessió és que a Esquerra se l'entengui a Vic però també a Segòvia o a Jaén. Parlem amb ell del debat intern a ERC, de les relacions (tenses?) entre els partits 'indepes', de nacionalisme identitari i de republicanisme d'esquerres... I del 'Frente Nacional Naranja' i els seus trols de Twitter.

Text: Roger Palà | Foto: Ivan Giménez

En la seva [carta a la militància](#) amb motiu de la conferència nacional d'ERC, Oriol Junqueras deia que Esquerra havia hagut de carregar amb tota la responsabilitat a l'esquena per “salvar” l'1 d'octubre. Què va fer ERC que no fessin altres?

M'han sorprès segons quines crítiques en relació amb aquest fragment. Que els consellers d'ERC van ser els responsables de l'organització del referèndum és un fet empíric. El mateix president legítim de Catalunya, Carles Puigdemont, va encarregar solemnement aquesta responsabilitat en seu parlamentària al seu vicepresident, Oriol Junqueras. El que ERC va salvar, per exemple, va ser la logística de les urnes. Sense oblidar, i això s'ha recalcat sempre, que el referèndum va ser possible gràcies a la implicació de la gent.

Una altra frase de Junqueras: els discursos “nacionalistes excloents són el camí més ràpid per tornar a ser una minoria sorollosa”. Es refereix [als articles de Quim Torra](#)?

Qualsevol republicà d'esquerres intenta defugir els ‘mantres’ característics d'un independentisme reduït i minoritari. A l'Estat espanyol hi ha mitjans de comunicació i partits polítics que ens volen petits, enfadats i dient barbaritats. Sempre poso el mateix exemple: el nefast lema “Espanya ens roba”. A mi em roben Rato, Bárcenas i també Pujol, que no era precisament de Madrid. A això es refereix l'Oriol. Sempre ho ha dit. La carta de Junqueras no és més que una síntesi del seu pensament dels últims anys. Quan el vaig conèixer fa tres anys, em va dir el mateix: “Nosaltres no som nacionalistes; som republicans”.

Joan Manuel Tresserras, [en una entrevista a CRÍTIC](#), deia que hi ha una part de l'independentisme que expulsa més que atrau.

Hi ha cert discurs que s'ha fet sempre -jo, quan era petit, ja el sentia dir- que culpabilitza abans a qui és de la mateixa classe però viu a Moratalaz i, en canvi, obvia la gent com Fèlix Millet. La gent no menja banderes per molt boniques que siguin. La presència de molts de nosaltres en aquest procés així ho reflecteix. Seria un debat molt interessant saber també què és ser independentista. Jo parteixo d'un republicanisme d'esquerres. És més interessant parlar de republicanisme, perquè l'independentisme és un estat transitori. Està fent molt més per aquest procés d'autodeterminació gent com Albano-Dante Fachin o Jaume Asens que no els 'indepes' que diuen que Espanya ens roba. A l'Albano li han aplicat un 155 des de Madrid per 'indepe', i això que ell fa dos anys que va dient que no és 'indepe'... Perquè no ho és. Però és demòcrata, està a favor del procés que viu Catalunya perquè ho veu com una amenaça per al règim del 78.

ERC ha posat al davant aquest discurs, però el fet és que no va dubtar a invertir algú com Quim Torra, que té un pensament de caràcter nacionalista, es refereix a "els espanyols" en genèric i no és precisament una persona d'esquerres. ERC se sent còmoda amb aquesta mena d'aliats?

Ens trobem tan còmodes com Colau amb Collboni: segurament, poc. Però, dit això, els articles de Quim Torra cal, en primer lloc, llegir-los. En segon lloc, ell va demanar disculpes en tres o quatre ocasions: segurament encara ho haurà de fer 155 cops més. I jo mateix, al programa 'El objetivo', de La Sexta, vaig dir que algunes d'aquestes afirmacions em semblaven lamentables, i m'hi reafirmo. Però també em semblen molt desafortunades [les declaracions d'Elisenda Alamany al seu fotolog...](#) Ho dic perquè d'aquestes no se'n parla tant. Hi ha qui vol fer creure que som els hereus de Pujol, que estem encantats amb el 3%, que som nacionalistes excloents... Però persones com Ruben Wagensberg, Jenn Díaz o Albano-Dante Fachin reflecteixen que això és absolutament mentida. Tant de bo algun dia trobem Ciutadans, el PP i el PSOE demanant disculpes per afirmacions desafortunades com ha fet Torra.

"M'agradaria molt que als actes d'ERC hi hagués una bandera republicana tricolor"

Com entoma ERC les acusacions d'"autonomisme" que se li estan fent des de diversos espais?

Tot plegat forma part del caràcter caïnita que té aquest procés. Però aquesta mena d'actituds no són exclusives del cas català. Ara hi haurà una coalició 'de facto' entre Podemos i el PSOE, i estic convençut que hi haurà discussions, diferents punts de vista, acusacions de tota mena... Ja ho estem veient amb Radiotelevisió Espanyola. I és normal. Estem parlant de dos espais polítics molt diferents. Veig normal que hi hagi discrepàncies entre gent tan diferent com Anna Gabriel i Carles Puigdemont, o entre Oriol Junqueras i Antoni Castellà.

ERC ara parla molt d'ampliar la base, però ningú sap exactament què vol dir això.

Hi ha qui s'ha mofat de forma molt injusta d'aquesta idea. Però ampliar la base no implica renunciar a res: simplement implica voler ser més. Ampliar la base és parlar amb el votant del PSC a qui li fan vergonya les 'selfies' d'Iceta amb Albiol. És fer que Parlon pacti amb ERC a Santa Coloma i no amb Ciutadans. Hem de ser capaços d'interpel·lar aquells que cobren el salari mínim interprofessional i, en canvi, voten un partit com Ciutadans, que està en contra d'apujar el salari mínim interprofessional.

Potser és que per a molts catalans votar Ciutadans és la millor forma d'oposar-se a la independència.

Però jo no tinc res contra l'espanyolitat de ningú. Jo volia que Espanya guanyés el Mundial. M'agradaria molt que als actes d'ERC hi hagués una bandera republicana tricolor... Més que res, perquè em costa imaginar Alberto Garzón amb una estelada en els seus actes! De fet, ja ha passat. Hem tret una tricolor, però la premsa s'ha oblidat d'explicar-ho.

Els revolucionaris que van prendre el Palau d'Hivern no van parar-se a pensar que havien d'ampliar la base. Ho van fer i ja està. Aquest relat és una excusa per no implementar la República?

Aquest és un plantejament trampós. Nosaltres reivindicuem el que va passar l'1 d'octubre i també el que va passar el 3 d'octubre, que em va semblar encara més gran. Allí vaig veure com sindicats i gent propera al món dels socialistes eren al carrer amb nosaltres contra la barbaritat de l'acció policial contra el referèndum. El que va passar el 3 d'octubre és el futur del procés. Reivindicuem tot això, i també el 27-0. Però també estic convençut que el Govern espanyol no s'asseurà amb nosaltres sense una derrota electoral prèvia inapel·lable.

“La meva obsessió és que el discurs d'ERC s'ha d'entendre des de Segòvia fins a Vic”

ERC vivia un moment plàcid, però en aquesta conferència nacional hi ha hagut 1.400 esmenes de les bases al document inicial. Hi ha núvols de tempesta a l'horitzó?

Que ningú es preocupi: això no és Vistalegre 2. Aquí no hi ha fronts 'errejonistes' o fronts 'iglesistes'. El que hi ha és un partit que durant més de 80 anys d'història ha patit de tot, que ara té una repressió brutal al damunt, amb el president a la presó i la secretària general a l'exili, i un munt de càrrecs a punt d'entrar a la presó. Això fa que el partit passi un moment molt viu i es replantegin moltes coses. Però el que és anormal és fer permanents amb Junqueras a Estremera o per videoconferència amb Marta Rovira.

A la conferència nacional també es van debatre lemes... “Fem República”, “Som República”, o cap dels anteriors?

No en tinc ni idea, i el debat em fa tanta mandra com a tu.

El moment repressiu també obliga a una renovació. Quin paper té Rufián en la nova ERC?

Jo em crec molt el front de Madrid. Vam dir que hi anàvem a ser oposició d'un bloc molt determinat i a ocupar espais mediàtics, i crec que ho hem aconseguit. La meva obsessió és que el discurs d'ERC a Madrid s'entengui des de Segòvia fins a Vic passant per l'Hospitalet i per Jaén. Crec humilment que és el meu lloc. Ara bé -i sé que ho diuen tots els polítics-, jo seré allà on em diguin. La presència de gent com Pere Aragonès, Marta Vilalta, Ruben Wagensberg, Jenn Díaz, Isaac Peraire, Sergi Sabrià... No conec un partit amb una col·lectivitat de lideratges tan important. Jo sempre admirava molt Podem per la seva gran capacitat de treure cares noves i pensava que nosaltres havíem de fer el mateix. Estic convençut que tenim molta gent capacitada per fer-ho i ho estem aconseguint.

“Alguns que ara critiquen Joan Tardà no fa gaire estaven pactant amb el PP i el PSOE a Madrid”

Un altre dels lideratges morals d'ERC és Joan Tardà. Últimament està sent blanc de moltes crítiques que l'acusen de voler-se aliar amb el PSC o els Comuns.

Sincerament, hem de fugir una mica de les bombolles de xarxes socials. Si fos per Twitter, Alberto Garzón seria president del Govern, i Joan Laporta, del Barça. Però del que estic convençut és que tu atures 20 persones a la Puerta del Sol i preguntes per quatre líders de l'esquerra a Espanya i et diran Julio Anguita, Xosé Manuel Beiras, José Antonio Labordeta i Joan Tardà. I passarà el mateix en una plaça de Cornellà. Se li fan algunes crítiques que... Mira, jo he vist Tardà trencant-se la cara amb el PP i el PSOE des de fa anys. Alguns que ara el critiquen no fa gaire estaven pactant amb aquests partits a Madrid.

Molts es pregunten per què no va passar res després de la declaració d'independència del 27 d'octubre. Tenim una resposta?

Aquesta és més una pregunta per a la gent del Parlament. Durant aquells dies, la informació era la que era i la gestionava relativament poca gent, enmig d'una pressió molt important de determinats serveis d'intel·ligència. Ara bé: ho dic perquè és públic i notori. Hi havia un acord perquè el dilluns següent a la declaració d'independència tothom estigués a les conselleries. I cal recordar qui hi era i qui no hi era. Això no és cap crítica, perquè jo no la faré mai i em semblaria molt irresponsable fer-la, a la gent que va decidir marxar en un procés molt dur. Tard o d'hora s'explicarà.

Per què no es va complir, aquest acord?

És una pregunta per a la gent que estava al Govern més que per a mi. Però hi havia un acord perquè ho van dir gent com Jordi Turull o Josep Rull, que van ser dues de les persones que van anar a les conselleries conjuntament amb Raül Romeva i Oriol Junqueras.

Existeixen diferències estratègiques o polítiques entre els qui van decidir marxar i els qui van decidir quedar-se?

No, i em semblaria molt injust dir-ho; seria per part meua molt irresponsable. Marta Rovira també va prendre aquesta decisió de forma lògica, perquè, si no, seria a Alcalá Meco. No faré cap crítica a la gent que va quedar-se sabent què passaria, i a la gent que va decidir marxar. Si em preguntes què hauria fet jo, jo m'hauria quedat, perquè em conec el caràcter i sé que se m'haurien d'endur emmanillat. Però confrontar aquests posicionaments només fa que Ciutadans, el PP i el PSOE aplaudeixin amb les orelles.

Hi ha un tuit que et perseguirà tota la vida: ["155 monedas de plata"](#).

Ara feia temps que no m'ho preguntaven... De mi es poden dir moltes coses. Però poca gent em pot dir: "Aquest paio és un covard". Algú creu que, si aquest tuit realment fos dirigit al president de la Generalitat, jo no ho admetria? Recordem el context en què el vaig escriure. Era el 26 d'octubre. Hi havia la cantarella que Puigdemont podria convocar eleccions. ERC fa un comunicat on diu que hi està, legítimament, en contra. Com igual de legítim era plantejar-se convocar eleccions sabent el que vindria. Deu minuts després, Albiol i Pablo Casado surten a dir davant de 155 micròfons que en cap cas el 155 es retiraria. Era fals que, si s'haguessin convocat eleccions, el 155 no s'hauria aplicat. Ho va dir el PP, que té majoria absoluta al Senat. Allò a què jo em referia, de forma desafortunada, era a l'oferta que s'estava fent: 155 monedes de plata per a qui les volgués acceptar. Però bé, sé que hi ha insignes periodistes que han fet insignes articles sobre el tema i continuaran dient que això és així.

No és una contradicció massa gran que ERC pressionés molt fort per la declaració d'independència els dies previs al 27-0 i després, en canvi, hagi modulat molt més el seu discurs?

A mi em van ensenyar que en política havies de complir les promeses. Al final, ERC el que volia era

respectar el mandat de l'1-0 perquè la gent va votar de manera heroica. Cal recordar les amenaces de Cospedal en portades de l'Abc', frases com "el següent no seran pilots de goma"... I el que ara diu ERC és que, després de la repressió i dels empresonaments, hem de seguir sense renunciar a res, però hem d'interpel·lar més gent. En les properes municipals hem de sortir a guanyar com mai.

"Si al final Quim Torra no hagués estat president, hauríem continuat parlant i potser hi hauria hagut altres opcions"

Després de les eleccions del 21-D, ERC i la CUP van sumar més diputats i més vots que Junts per Catalunya. Podien haver plantejat [un candidat independentista i d'esquerres](#) a la presidència. Per què no ho van fer?

Primer de tot: agradi més o menys, Junts per Catalunya va guanyar les eleccions en el si del bloc independentista o republicà. Tothom pot entendre que JxCat tenia el dret de presentar candidat a la presidència de la Generalitat. Cal recordar que, si Puigdemont, Sánchez o Turull no van poder ser presidents, no és per culpa de cap partit independentista, sinó per culpa de Llarena, del PP, del PSOE i de C's. Dit això, recordo que en el seu moment, al principi de tot, vaig dir que, si parlàvem de restitució, em semblava de sentit comú que, si el número 1 d'un Govern no podia ser-ho, el president fos el número 2.

Llavors... Per què ERC no va proposar una investidura de Junqueras?

Perquè això necessitava un consens de tot el bloc 'indepe'. Implicava també la CUP, que va tenir un posicionament molt clar i respectable des del principi. Però bé, al final la situació es va desencallar i un candidat de Junts per Catalunya va ser president. Si no hagués pogut ser així, hauríem continuat parlant i potser hi hauria hagut altres opcions.

Si la CUP hagués dit que 'no' a Torra, ERC hauria plantejat una candidatura alternativa?

No en tinc ni idea. Quim Torra va ser president i la resta és ciència-ficció política.

La CUP també [va criticar molt](#) que ERC i el PDeCAT fessin president Pedro Sánchez, líder d'un partit del 155. Si el PP i el PSOE són el mateix, per què investir Sánchez?

El mateix Tardà ho va dir: el nostre 'sí' a Pedro Sánchez és un 'no' a Mariano Rajoy. Fer fora lladres i carcellers de les institucions no era una opció: era una obligació. La pregunta, amb tot el respecte per la CUP, és: home, que un bloc polític tan important, transversal i inaudit que va de Bildu al PDeCAT, passant per ERC i Podemos, doni suport a aquesta moció de censura... Doncs imagina't a qui estem fent fora. És molt potent per a l'independentisme d'esquerres que ningú ens pugui dir que no hem fet tot el possible perquè canviessin les coses a l'Estat espanyol. És una forma de desactivar el discurs que diu que ens oblidem dels nostres germans gallecs i murcians. Però que tothom tingui clar que nosaltres entenem a qui tenim davant. La diferència entre Zoido i Marlaska és que Marlaska és més guapo; però, quant a drets civils, les diferències són poques.

"Sóc partidari de votar a favor de la renovació del consell d'RTVE per fer-ne fora els manipuladors"

Entre el PSOE i ERC hi ha un marc de negociació?

No. A mi m'agradaria que l'Espanyol guanyés la Lliga, i que Pedro Sánchez es convertís en un federalista asimètric gramscian i s'assegués a parlar amb nosaltres, amb Bildu, amb Podemos... I plantegés un referèndum d'autodeterminació. Però no passarà, perquè, si passés, entrarien els GEO a La Moncloa. I això no ho dic amb alegria. Em sembla dramàtic que hi hagi partits a l'Estat espanyol que guanyin vots fotent gent a la presó. Em sembla dramàtic que Pedro Sánchez no pugui sortir a dir que és una barbaritat que hi hagi gent a la presó perquè, si ho fa, perd vots.

Pedro Sánchez pensa que és una barbaritat que els líders polítics de l'independentisme siguin a la presó?

Qualsevol demòcrata ho pensa. I en passadissos gent de tot tipus ens ha dit en privat que és una barbaritat.

Però no esteu negociant, per exemple, la reforma d'RTVE?

Això que diré ara és un posicionament personal, però jo sóc partidari de votar a favor de la reforma perquè crec que és molt complicat no votar a favor de fer fora manipuladors d'RTVE. És un drama el que li han fet a la televisió pública espanyola. I estic a favor de votar i no proposar ningú, o proposar algun periodista de dins la casa que s'hagi manifestat en contra de la manipulació... O a algú com, per exemple, Albano-Dante.

Vols enviar l'Albano al consell d'administració d'RTVE?

Si, per què no? No és 'indepe', és crític, ve del periodisme crític... Sí, i tant. Però considero prioritari un nom amb consens i no un intercanvi de cromos.

“Amb els Comuns ens hem de trobar tard o d'hora. El futur són pactes com els de

Alguns tenen la mosca rere l'orella. No serà que ERC vol fer un nou tripartit amb el PSC i els Comuns?

‘Que vienen los rojos!’ Jo crec que ho hem dit molt clarament, i jo ho dic més clar encara: no m’interessa parlar amb Iceta, sinó amb els qui voten Iceta, i que ens votin a nosaltres.

Tu has estat força dur amb els Comuns. Els has acusat de ser un nou PSOE... Tan malament els veus?

Això de ser un nou PSOE ho ha dit Pablo Iglesias en mil mítings i no és dolent; és legítim, i no ho dic com un insult. He estat crític amb la cúpula dels Comuns perquè molts cops hi he trobat menysteniment envers nosaltres. Et vénen a dir: això vostre de la independència és ‘guai’, però ara no em va bé. Però amb nosaltres sempre podran comptar. Ens hem de trobar amb els Comuns tard o d’hora. El futur són pactes com el de Sabadell o Badalona. L’altre dia em vaig entrevistar amb Xavi Domènech i al final sempre arribem a la mateixa conclusió: l’única diferència entre el món dels Comuns i nosaltres és de tempos, i del fet que ells pensen que el canvi a Espanya no arribarà per Catalunya, i nosaltres, en canvi, creiem que sí, que l’única opció d’operar un canvi a Espanya és a través de Catalunya. Això sí, no farem -i perdó pel to masclista- de minyona de ningú. Em sento més proper a gent que no va de l’esquerra tan pura que no pas de Coscubiela.

Com veus Barcelona i quin paper hauria de tenir ERC envers Ada Colau?

ERC ha d’atraure l’electorat dels Comuns cap al procés polític que viu Catalunya. Sóc bastant escèptic amb Colau. Ho dic en el millor sentit: ella és una bèstia política, i és molt legítim que tingui una carrera projectada, però el problema és que, quan tens una carrera política projectada, de vegades et comportes massa bé perquè tens por de molestar algú.

Hi ha qui diu que s’han de convertir les municipals en un nou 14 d’abril, però ara per fer efectiva la República Catalana.

Jo no faré segons quins paral·lelismes perquè em sembla que la gent està una mica farta de tanta èpica. Però són les municipals més importants de la història recent. El gran repte del republicanisme és guanyar al cor de Tabàrnia, aquesta cosa que s’han inventat. I el gran repte és la mobilització. Ho repeteixo: calen fronts ideològics; no fronts nacionalistes o identitaris.

Tu sempre has alertat del perill de Ciutadans. Parles sovint del ‘Frente Nacional Naranja’... Quina és la millor forma de combatre el discurs de C’s?

No fent fronts identitaris i nacionals en les municipals. Si jo fos un militant o alcaldable de Ciutadans, com em sentiria més còmode: davant d’un bloc identitari i nacionalista o davant d’un bloc antirepressiu i ideològic? I ho dic també amb molt de respecte i afinitat: Ada Colau com se sentirà més còmoda a Barcelona? Amb una llista PDeCAT-ERC o amb candidatures separades? Si anem junts, i ho dic amb ‘carinyo’, ens la trobarem de nou dient que som els hereus del 3% i de Pujol. El que jo intento sempre, potser equivocadament, és restar arguments a l’adversari.

Així doncs, no veus clara la llista unitària per Barcelona que proposa Jordi Graupera?

Jo estic d’acord amb una llista unitària de veritat, perquè una llista entre el PDeCAT i ERC no és unitària. Perquè ho fos, caldria que també hi fossin la CUP, els Demòcrates, gent d’Òmnium, l’ANC, també una part dels Comuns... Una llista unitària entre el PDeCAT i ERC li regalaria l’alcaldia a Ada

Colau.

“Si una cosa he après en la vida, és que, quan algú et diu que no és de dretes ni d’esquerres, en realitat és de dretes”

Parlem dels moviments socials sobiranistes com Òmnium o l’ANC. Darrerament, l’Assemblea ha fet declaracions una mica dures. Elisenda Paluzie, la nova presidenta, va alertar Torra sobre [possibles traïcions](#). Com veus aquest discurs?

Tinc tants amics i gent que m’estimo dins de l’ANC que prefereixo no parlar de l’ANC. Potser es podrien malinterpretar les meves paraules, i em semblaria injust.

...

Han estat i són molt importants, han organitzat les mobilitzacions més grans de la història recent d’Europa, tinc molt bona relació amb molta gent que s’hi està deixant la pell. A part que tinc Carme Forcadell, expresidenta de l’ANC, a la presó. Seria injust per part meva criticar-los.

Veus diferències estratègiques entre el que planteja l’ANC i el que planteja Òmnium?

No. Tu les veus?

Jo, [algunes sí](#).

Ah, sí? Jo no. Jo veig dues plataformes civils que històricament sempre han tingut les seves particularitats, però tampoc hi trobo tantes diferències. Òmnium ve de lluny, amb una història antirepressiva molt important.

Hi ha un cert discurs que apareix en l’ambient que diu que “els partits” han estat responsables de malbaratar la força acumulada per “la gent” durant l’1 d’octubre. Penso en l’exconsellera Ponsatí, que deia que el gran mal del procés era “el partidisme”.

Seria una falta de respecte per part meva criticar qualsevol que està exiliat, incloent-hi evidentment, la consellera Ponsatí, a qui respecto moltíssim estigui més o menys d’acord amb el que diu, igual que respecto tot el que diuen Toni Comín o Meritxell Serret... Però, cada cop que sento això dels partits i “la gent” -Podem també parla de “la gent”!-, em ressona allò de “jo no sóc ni d’esquerres ni de dretes”. I, si una cosa he après en la vida, és que, si algú diu això, és que és de dretes.

Toni Comín també ha estat crític amb ERC en [una entrevista](#) que li va fer ‘Vilaweb’. S’ha distanciat del partit?

No! Això és com dir que Carolina Bescansa és crítica amb Podemos. Comín és una persona que ha estat i serà molt important en el procés, un amic personal meu que em va donar molt suport quan no em coneixia ningú. No el criticaré mai. Seria un miserable si ho fes.

Tu ets una persona forjada en el món de les xarxes socials. Es poden construir lideratges sòlids en aquest món, on tot és efímer i volàtil?

Al final, les xarxes són un mitjà de comunicació. Tenen els seus problemes, però és molt democràtic i positiu que puguis interpel·lar un càrrec determinat i et pugui respondre. Evidentment, hi ha trols agressius, i hi ha una gran batalla pel relat. Però un tuit és una frase. I la política de tota la vida s’ha

fet amb frases que intentaven sintetitzar la realitat. No conec ningú que critiqui un polític que faci servir Twitter i que, al mateix temps, no sigui molt dolent fent servir Twitter. Hi ha un cert classisme, com si a Twitter no es pogués fer política seriosament. Hi ha qui creu que la política és un sant grial reservat a segons quines classes socials. Però les xarxes són un espai importantíssim. Ara estem veient com Ciutadans, Societat Civil Catalana o fins i tot el PP, que ho saben fer molt bé, estan practicant una autèntica opa a les xarxes socials. Cal lliurar aquesta batalla.

Les xarxes no empobreixen el discurs?

Hi ha de tot. No has d'entrar mai en l'insult, però jo, per exemple, estic en contra que un polític hagi de dimitir per un tuit de fa cinc anys, a menys que sigui una bestialitat absoluta. Parlo des de la meva experiència personal, i ho he parlat amb Íñigo Errejón o amb Alberto Garzón, que també tenen molts trols a sobre. Tot això és batalla pel relat.

En la política hi ha, en els últims anys, una obsessió pel relat. Però la política també són fets concrets. Aconseguir materialitzar canvis.

Et poso l'exemple d'algú que ha tingut la raó tota la seva vida: Julio Anguita. En un món ideal, Anguita hauria estat president del Govern. Tenia la raó fa 25 anys quan alertava sobre els perills de l'Europa del capital i de les fronteres. Per què no ha guanyat mai? Perquè l'esquerra no ha estat mai capaç d'explicar-se com ho ha fet la dreta. Per què Ciutadans té la potència que té? Perquè sí que ho fan. Nosaltres podem fer dues coses: dir que això no va amb nosaltres perquè és lleig, o parlar perquè tothom ens entengui. Lenin ho deia, amb una connotació masclista evident: t'han d'entendre fins i tot les cuineres.

Un titular tuit. Ruffin, desembre del 2015, [en una entrevista a 'El Nacional'](#): "No hi ha pla B, estarem 18 mesos al Congrés, ni un dia més. Després marxarem". Allí seguia.

No! Perquè d'aquesta frase sempre s'oblida d'una manera casual l'última part: marxarem "sempre que el Govern de Catalunya ens ho demani".